

PUHEENJOHTAJALTA

Ilman meitä msthän ei taja tulla mithän

Muutaman viime vuoden aikana minulla on ollut ilo käydä esittelemässä koulutuksensa loppuvaiheessa oleville lääketieteen kandidaateille erikoisalaamme. Olen konkretisoinut heille työnkuvaamme traumapotilastapauksen muodossa. Aikoinaan esitystä tehdessäni havahduin itsekin erikoisalamme laaja-alaisuuteen: kuinka lukuisissa kohdissa erikoisalamme koulutuksen saanut lääkäri kohtaakaan potilaan hänen hoitopolullaan! Seuraamme heitä ensihoidosta tehon ja leikkaussalien kautta vuodeosastoille, kenties jopa kipupoliklinikalle asti.

Olemme keskeinen osa erikoissairaanhoidon koneistoa ja erikoislääkäririvistöä. Silti emme useinkaan merkitse itseämme lääkäreiksi valkoiseen takkiin sonnustautuen, takin ollessa lähinnä tiellä. Tämän tästä hoitaessamme potilaitamme he pyytävätkin lääkäriä paikalle. Se hymyilyttää, sillä tietäisivätpä he vain, että tilanteen käydessä tiukemmaksi tuo samainen lääkäri huutaa meitä apuun.

Työn tuoksinnassa on välillä syytä pohtia, kuka minä olen. Mikä on juuri minun osuuteni kussakin kokonaisuudessa? Tämän ymmärtäminen on keskeinen osa oman ammatti-identiteetin kehittymistä ja työn merkityksellisyyden sisäistämistä. On terveellistä huomata, että paikkamme vaihtelee seinäruususta valokeilan keskiöön. Muistutus siitä, että meitä ei tarvita ilman muita, mutta toisaalta muiden on vaikea toimia ilman meitä, on ajoin paikallaan. Samoin muistutus siitä, että olemme potilaitamme varten ja ilman heitä olemme tarpeettomia, palauttaa realiteetteihin.

Tehtäessä työtämme koskevia linjauksia ja päätöksiä oma aktiivisuutemme on ensisijaista. Ei muun erikoisalan edustaja kaikessa inhimillisyydessään kykene irrottautumaan ajatteluansa ohjaavista omista kokemuksistaan. Ei hän pysty

näkemään asiaa puhtaasti meidän erikoisalamme näkökulmasta. Siksi on tärkeää, että pidämme ääntä itsestämme, istumme kokouksissa, edustamme erilaisissa neuvostoissa ja asiantuntijapaneeleissa. On välttämätöntä, että tuomme esiin mielipiteitämme, asiantuntijuuttamme ja ammattitaitoaamme. Tämä työ tulee pääsääntöisesti muun työn ohteen ja saattaa hiipiä vapaaajallekin, mutta niin kauan kuin annamme muille ohjat, istumme vain kyydissä.

Suomen Kirurgiyhdistys on tärkeä yhteistyökumppanimme. He ovat nyt ottaneen työn alle päivystystoimenpiteiden kiireellisyysluokituksen päivityksen ja valtakunnallisen yhtenäistämisen.

Työ ei ammattikuntamme individualistisuudessa tule olemaan helppo. Se tulee vaatimaan kompromisseja, mutta jo pelkästään toiminnan laadun näkökulmasta haasteeseen on välttämätöntä tarttua. Meidän kokemuksemme tässä projektissa ja tämän työryhmän jäsenenä on keskeinen: päivystysajan logistikkoina löydämme itsemme usein kirurgian eri erikoisalojen sentraalisiantran tehtävistä – kaikessa turhauttavuudessaankin.

Anestesia- ja teholääkäreiden sekä kirurgien välinen kirjoittamaton yhteistyö- ja avunantosopimus on konkretisoitumassa jälleen maaliskuun Say Sky -päivillä Rukalla. Aiempina vuosina anestesia- ja kirurgien yhteisluennot ovat olleet viihdyttäviä speksaakkeleita. Tänä vuonna ohjelman sisältäessä lukuisia tehoaiheita odotukseni ovat yhä korkeammalla. Kriittisimmät tilanteet näyttävät työssämme usein suurimpina saavutuksina, mutta myös suurimpina menetyksinä, eivätkä ne jätä ketään kylmäksi. Lumisen ympäristön rentouttaessa mieliämme mahdollisuus antoisille ja avarakatseisille keskusteluille ja pohdinnoille on ilmeinen. ”Son niin, että aattelu alakaa ihimettelystä”, sanoo Soan kylän järvikäs. ■

Aattelu alakaa ihimettelystä.